

เทศน์เช้า วันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เวลาเราชาวพุทธ เราคิดว่าความสุขทางโลก เราปรารถนาความสุข สุขเวทนา แต่ถ้าประพฤติปฏิบัติวิมุตติสุข สุขที่เหนือโลก เพราะสุขเวทนามันเปลี่ยนแปลง ความสุข ความทุกข์ ความเฉยๆ อยู่เป็นเวทนา แต่ที่ข้ามพ้นจากสุขและทุกข์ไปมันเป็นวิมุตติสุข นี่คือเป้าหมายของชาวพุทธ ชาวพุทธเป้าหมายคืออยากประพฤติปฏิบัติ คืออยากจะพ้นจากทุกข์ว่าอย่างนั้นเถอะ อยากจะพ้นจากทุกข์ เพราะว่าเกิดการเกิดและการตาย การเวียนตายเวียนเกิด ถ้ามีการเกิดที่ไหนก็มีความทุกข์อยู่ที่นั่น แล้วทำอย่างไรจะไม่ให้มันเกิด?

มันต้องเกิดอยู่แล้วโดยธรรมชาติของมัน โดยธรรมชาตินี้ไม่เคยตาย จิตนี้เวียนตาย เวียนเกิดในวัฏฏะ เกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม เวลาเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม เราก็ว่าเรามีความสุขในความรู้สึกนึกคิดของเราไง แต่เทวดา อินทร์ พรหม เขาก็ทุกข์นะ เพราะที่ไหนมีการเกิดไง ที่ไหนมีการเกิด ที่ไหนมีสถานะ ที่นั่นมีความทุกข์หมดแหละ แต่ทุกข์มาก ทุกข์น้อย ทุกข์แตกต่างกัน เห็นไหม

คุณเวลาความทุกข์ของเรา สิ่งที่ยึดมั่นของเรามันก็คือความทุกข์ของเรา แต่ถ้าเรามีทุกอย่างพร้อมสมบูรณ์แล้ว เราก็มีความทุกข์เหมือนกัน มันก็เผาผลาญใจอยู่อย่างนั้นแหละ เพราะกิเลสมันเป็นสิ่งที่อยู่ในหัวใจที่ไม่มีใครไปรู้ไปเห็นมันได้ แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นไก่อตัวแรกที่เจาะฟองอวิชชาออกมา เจาะฟองอวิชชาออกมาพ้นจากการครอบงำของพญามาร พญามาร เขาก็คิดว่าพญามารคือใคร? พญามารก็คือความอยาก ความทะเยอทะยานของเรา ถ้าความอยาก ความทะเยอทะยานของเรา เราอยากจะพ้นจากทุกข์ นี่ไม่ใช่เป็นความอยาก ความทะเยอทะยานหรือ?

ความอยาก ความทะเยอทะยานอย่างนี้เขาเรียกว่า “อริยฐานบารมี” คือเป้าหมาย การทำสิ่งใดทุกคนต้องมีเป้าหมาย ทำเป้าหมายต้องให้สมเป้าหมาย ฉะนั้น เวลาเราปรารถนาความสุข วิมุตติสุข เราไม่มีเป้าหมายของเรา เราจะประพฤติปฏิบัติได้อย่างไร? เราต้องมีเป้าหมายของเรา

คืออริยฐานบารมี บารมี ๑๐ ทศขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ที่พ้นจากกิเลสต้องมี เป้าหมาย ฉะนั้น เป้าหมายนี้เป็นกิเลสใหม่? เป้าหมายมันเป็นความปรารถนาของเรานะ แต่ความ เข้มแข็งของเราต่างหากมันไม่ใช่เป็นกิเลส

นี่เวลาเรามอง เห็นใหม่ มองไปทางโลกสิ เวลานกมะมันจีใส่หัวใคร เราเห็นหมดนะ นั่น ก็ไม่ดี นี่ก็ไม่ดี นั่นก็ไม่ดี แต่เวลานกมันจีใส่หัวตัวเรามองไม่เห็น พอมองไม่เห็น พอนกจีใส่หัว ตัวเราเรามองไม่เห็น นี่ก็เหมือนกัน เวลาจะแก้ไขกิเลสของเรา เราจะประพฤติปฏิบัติของเรา เรา รู้ไปหมด ทุกคนผิดไปหมดเลย ศึกษาธรรมะ เหตุนั้นถูก เหตุนั้นผิด แต่ไม่รู้ว่าตัวเราถูกหรือตัว เราผิด เห็นไหม

เวลาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “อตุตา หิ อตุตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่ง แห่งตน” คำว่าตนเป็นที่พึ่งแห่งตน แล้วจะพึ่งได้อย่างไรล่ะ? คุณสิตัวนั้นเวลามันเกิดมา พ่อแม่ไม่ เลี้ยงมันก็อยู่ของมันได้ มนุษย์เกิดมาถ้าพ่อแม่ไม่เลี้ยงตายหมด เกิดมานี้มันช่วยตัวเองไม่ได้ หรอก ถ้าอตุตา หิ อตุตโน นาโถ แล้วมันจะพึ่งอย่างไร? คนจะมีชีวิตอยู่ได้อย่างไร? คนจะมีชีวิต อยู่ได้เพราะความผูกพัน

ความรักของพ่อแม่ นะ คุณสิครอบครัวใดก็แล้วแต่ มีลูกคนแรกห่อแล้วห่ออีกนะ ห่อ ตั้งแต่ลูกยังไม่เกิด นี่ความผูกพันเขาต้องดูแลรักษา คุณดูแลรักษาเพราะอะไร? รักษาด้วยหัวใจไง ความผูกพันดูแลรักษา ชีวิตมันก็เติบโตมา แต่เวลาเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราก็ต้องอาศัยครูบา อาจารย์ไง ในกาลามสูตรนะบอกไม่ให้เชื่อสิ่งใดเลย ให้เชื่อประสบการณ์ของจิต แต่ถ้า ประสบการณ์ของจิต ประสบการณ์ใจ ถ้าจิตมันสัมผัสมันละความจริงของเรา เป็นปัจจัยจัดตั้ง สันติภูมิจิต นี่อตุตา หิ อตุตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน จิตมันจะพึ่งตัวมันเอง แต่ก่อนที่จะพึ่ง ตัวมันเอง พึ่งได้อย่างไร?

ก่อนจะพึ่งตัวมันเอง เห็นไหม นี่ศรัทธา ศรัทธาเป็นอริยทรัพย์ของมนุษย์ ถ้ามนุษย์ไม่มี ศรัทธา จะไม่ดึงมาศึกษาธรรมะ เพราะความศรัทธาของเราเราถึงดึงเรามา ดึงบังคับให้เรามาวัด มาวัดมาทำไม? มาวัดหัวใจใจ มาแล้วมันเร่า มันร้อน มันรุ่ม มันเย็น มันขัดข้องหมองใจ นี่วัดใจ ของตัวเอง เพราะมีศรัทธาเราถึงมาวัดใจของเรา ถ้าไม่มีศรัทธานะ เราอยู่ตัวของเรากันเดี๋ยวนะ นกจีใส่หัวคนอื่นใจ เห็นไปหมด แต่จับบนหัวตัวเองไม่เห็นหรอก แต่เรามาวัดมันจะมาหาจับบนหัว ตัวเองใจ นี่มันจะมาวัดว่าเราทำได้ไหม? มาวัดใจของเรา

นี่มาวัด เพราะศรัทธาความเชื่อมั่นถึงคิงเรามาศึกษา พอมาศึกษา ศึกษาที่เป็น โลเกียะ โลก เรื่องของโลก คุณติทางวิชาการเขาศึกษาขึ้นมา ไลน์สไตน์ศึกษาไว้จนปานนี้เขายังรำลือกันนะ แต่ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าศึกษาขึ้นมาเขาบอกว่ามีหรือเปล่า? พระพุทธเจ้ามีตัวจริง หรือเปล่า? สัจธรรมมีจริงหรือเปล่า? เวลาไลน์สไตน์พูดแม่งเชื่อ เวลาพระพุทธเจ้าพูดไม่มีใคร เชื่อ ต้องไปขุดค้นกันนะว่าตัวพระพุทธเจ้ามีจริงหรือเปล่า? ไปค้นทางโบราณวัตถุ เห็นไหม มีหมดเลย นี่มันยืนยันว่ามีจริง แล้วเวลามีจริงขึ้นมาพระพุทธเจ้าไม่ได้สอนที่วัดดู

อาราม อารามิกเป็นผู้ที่ไม่มีเรือน นี่ผู้ที่ออกบวช ผู้ที่อยากประพฤติปฏิบัติ ผู้ที่อยากพ้น จากทุกข์เขาไม่มีเหย้ามีเรือนของเขา เขาต้องอยู่อาราม อยู่ในเรือนว่าง นี่สิ่งนี้เราก็ไปค้นแต่วัตถุ กัน แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่ำนั่นมันที่พัก เห็นไหม เวลาพระอยู่วัดนะ ของสิ่งใดเป็นของของสงฆ์ เอามาใช้สอย เวลาเราไปพักกันต้องใช้สอย จากไปไม่ได้เก็บ ไม่ได้ สั่งใครบอกให้เก็บเป็นอาบัติปาจิตตีย์ เป็นอาบัติทันที

นี่ใจอารามิกใจ ของกลางใจ เป็นกองกลาง เป็นของส่วนกลาง พอของส่วนกลาง ใครมา พักอาศัยเอาสิ่งนั้นมาใช้สอย ออกไปถ้าเราริบควนเราต้องริบไปก่อน เราไม่ได้เก็บเองก็บอก สหธรรมิก บอกเพื่อนใจ บอกให้นี่เราจะริบไปให้เก็บให้ที่ ผู้ใดไม่ได้เก็บเอง ไม่ได้สั่งให้ใครเก็บ จากไปนั้นเป็นอาบัติปาจิตตีย์ แต่ผู้ใดต้องเก็บเอง นี่เวลาเอาของสงฆ์มาใช้ จะไปก็ชักแล้วเราก็ ตากคืนสงฆ์ไป

สิ่งที่ว่าเป็นที่หลับอาศัย เมื่อก่อนเขาเป็นร้านใจ เขาต้องยกตั้งที่ซ็อนๆ กันอยู่ เรายกตั้งลง มานอน เสร็จแล้วเวลาจะไปเราต้องเก็บตั้งนั้นคืนเข้าที่ ในสมัยปัจจุบันนี้ครูบาอาจารย์ของเรา เห็นไหม หมอนผูกไว้ ตามเรือนว่างเขาจะเอาหมอนผูกแล้วแขวนเชือกไว้ นี่ไปถึงเราก็ไปแกะ เชือกออกมาใช้ เวลาเราจะไปเราก็ต้องผูกเชือกไว้ เพราะกันหนุมันกัด

นี่ของของสงฆ์ใจ อารามิก เราไปศึกษากันได้แต่วัตถุใจ แต่ไม่มีใครศึกษาเรื่องหัวใจได้ เพราะหัวใจ เห็นไหม หัวใจมันอยู่ที่ไหน? ศาสนาคืออะไร? ศาสนานี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัม พุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม ศาสนธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สวาก สวากะ ผู้ ที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เวลาสัมผัสธรรมขึ้นมา สัจธรรมอันนั้นคือตัวศาสนา ถ้าองค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าไม่บรรลุธรรมขึ้นมาจะมีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไหม?

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมามีคนละ ๒ มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับพระธรรม เวลาพระอัญญาโกณฑัญญะเป็นสงฆ์องค์แรก ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา นี้มีดวงตาเห็นธรรม สงฆ์องค์แรกเกิดขึ้น เห็นไหม ธรรมมันอยู่ที่ไหน? ศาสนามันอยู่ที่ไหน? ศาสนานี้ข้อวัตรปฏิบัติใด วัตถุประสงค์ใด เราไปวัด วัดต้องมีวัตถุประสงค์ที่สร้างเป็นโบสถ์ เป็นวิหาร อันนั้นเป็นวัตถุประสงค์ ศาสนวัตถุ ศาสนพิธี ศาสนบุคคล นี่ศาสนบุคคลเราพิสูจน์กันได้ที่นั่น แต่เวลาศาสนาธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราจะประพฤติปฏิบัติเพราะเรามีศรัทธา ความเชื่อ เรามาประพฤติปฏิบัติของเรา

คุณกิเลสมันจี๊ดหัวใจ เวลาขึ้นบนหัวคนอื่นรู้ไปหมดนะ เราศึกษาได้ไปหมดเลย เวลาขึ้นบนหัวเราเราก็มองไม่เห็น เวลาเราจะหากิเลสของเราละ กิเลสเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ น่าขยะแขยง เราอยากจะพ้นจากทุกข์ เราจะหากิเลสเรา กิเลสมันอยู่ที่ไหน? อยู่ในหนังสือหรือ? อยู่ในตำราหรือ? อยู่ที่ข้าวของเงินทองหรือ? อยู่ที่เพชร นิล จินดาหรือ? ก็ไม่ใช่ มันเป็นแร่ธาตุทั้งนั้นแหละ มันมีกิเลสที่ไหน? เพชร นิล จินดา มันมีกิเลสหรือ? มันไม่มีชีวิต แต่คนไปยึดติดมันใช่ไหมเป็นกิเลส

“อานนท์ รูปอันวิจิตรไม่ใช่กิเลส ตัณหาความทะยานอยากของคนต่างหากคือกิเลส”

รูป รส กลิ่น เสียง อันวิจิตรมันไม่ใช่กิเลส มันเป็นของมันอยู่อย่างนั้น ความทะยานอยากของคนต่างหากมันคือกิเลส นี่ความทะยานอยากมันอยู่ที่ไหนล่ะ? อ้าว ทะยานอยาก อ้าว ก็ฉันอยาก ชี้ใจ จี๊ดหัวตัวเองใจ เวลาทะยานอยากก็ฉันอยาก เออ ดี ถ้าคนอื่นอยากผิดนะ แต่ฉันอยาก ถูก นี่กิเลสมันจี๊ดหัวมัน มันไม่รู้ของมัน เราทำความเข้าใจของเราเข้ามา เราประพฤติปฏิบัติของเราขึ้นมาะ ให้มันสงบร่มเย็นเข้ามา แค่งบรุ่มเย็นขึ้นมา เห็นไหม คนจะทำไรทำนานะ เขาต้องปรับพื้นที่ของเขา สมถกรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่งการงาน

การงานของจิต จิตดวงนี้ชี้ทุกข์ชี้ยาก จิตดวงนี้จะพ้นจากกิเลส มันต้องหาจิตดวงนี้ให้เจอ ถ้าจิตดวงนี้เจอ นี่สมถกรรมฐาน สัมมาสมาธิ ถ้าสัมมาสมาธิ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปศึกษากับเจ้าลัทธิต่างๆ ๖ ปี ศึกษาด้วยปัญญาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทธวิสัยต้องมีปัญญามาก เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้วนะ อจินไตย ๔ พุทธวิสัย พุทธวิสัยคือว่าไม่มีใครจะมีปัญญาเทียบปัญญาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เลย

อจินไตย ๔ พุทธวิสัย โลก กรรม ฌาน อจินไตย ๔ เห็นใหม่ ๔ อย่างนี้ คิดจนหัวแตกก็คิดไปเถอะไม่มีทางเทียบเคียงได้ ฉะนั้น เวลาที่อจินไตย ๔ ขนาดพุทธวิสัย เวลาไปศึกษากับเจ้าลัทธิต่างๆ ก็ศึกษาด้วยโลก ศึกษาแล้วก็ไม่ใช่ ไม่ใช่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากลับมากำหนดอานาปานสติ เห็นใหม่ อานาปานสติกำหนดลมหายใจเข้าและลมหายใจออก ปรับพื้นที่ของใจ ใจไปศึกษากับเขามา ไปพยายามค้นคว้ามา ๖ ปี มันได้สิ่งใดมา? ได้แต่โลกียปัญญา ปัญญาของโลก ปัญญาเกิดจากจิต ปัญญาเกิดจากมาร ปัญญาเกิดจากขีปนหัวใจนั้น มันก็แสวงหา มาด้วยความไม่รู้ของมัน เวลากลับมากำหนดอานาปานสติ เห็นใหม่ นี้คิดถึงโคนต้นหญ้า แล้วกำหนดอานาปานสติ นี้ปรับพื้นที่ของหัวใจให้ได้ ถ้าใครปรับพื้นที่ของหัวใจให้ได้ นี้โง่สมถกรรมฐาน

นี่บอกทำความเข้าใจไม่มีความจำเป็น ไม่มีความจำเป็น ถ้าคนไม่มีสถานที่ทำงาน คนที่ไม่ได้แก้หัวใจของตัวเอง นี้อุตตา หิ อุตตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน เวลามันทุกข์ใครมันทุกข์ เวลามันทุกข์นี่ใครทุกข์? ลูกทุกข์หรือพ่อแม่ทุกข์ พ่อแม่ก็ได้แต่ปลอบลูก ลูกก็ได้แต่ปลอบพ่อแม่ ใครทุกข์? ก็ทุกข์ทั้งหมด พ่อแม่ก็ทุกข์ในหัวใจของพ่อแม่ ลูกก็ทุกข์ในหัวใจของลูก แล้วในหัวใจอยู่นั้นใครไปดูแลมัน? ใครจะรักษามัน? ก็บุคคลคนนั้นต้องทำความเข้าใจเข้ามาถึงใจดวงนั้น ถ้าเข้าไปถึงใจดวงนั้น นี้กว่าจะเข้าถึงใจดวงนั้นทำอย่างไร?

นี่โง่เวลาเรามาเสียสละทาน เห็นใหม่ เราเสียสละขึ้นมาเพื่อเปิดหัวใจใจ ไม่ให้มันตระหนี่ถี่เหนียว เขาเรียกว่าจิตสาธารณะ ถ้าจิตมันเปิดกว้าง จิตมันรับฟังใจ รับฟังนะ ฟังเหตุ ฟังผล อย่าเชื่อมั่นตัวเองเกินไปนัก เวลาเรามีสัจจะ คนปฏิบัติต้องมีสัจจะ ถ้ามีสัจจะ เราตั้งกติกาอะไรขึ้นมาเราทำตามสัจจะของเรา ถ้าคนไม่มีสัจจะมันล้มเหลว ถ้าคนมีสัจจะ สัจจะอันนี้ไม่ใช่การยึดมั่นถือมั่นใจ ไม่ใช่เชื่อตัวเองจนเกินไปนัก

นี่การเชื่อสัจจะของเราต้องมี แต่เราพิจารณาไปแล้ว สิ่งที่ทำมาถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง ถ้ามันไม่ถูกต้องเราปรับตรงนั้น เราปรับตรงนั้น ถ้าปรับตรงนั้นขึ้นไป เห็นใหม่ คุณิเวลาดินจงกรม หลวงตาท่านพูดบ่อย “เวลาพิจารณาก็โง่แบบหมาตาย” หมามันตาย มันนอนตัวแข็ง มันไม่มีกระดิกเลยนะ คือเราไม่พลิกแพลงเลย เวลาเดินจงกรมนะ เขาบอกว่าหมามันมี ๔ ขามันเดินดีกว่าเอ็งอีก คือเดินโดยสักแต่ว่าโง่ นี่ไม่ใช่ปัญญาเลย

การใช้ปัญญานะ เราเดินจงกรมของเรา แต่เราต้องมีสติปัญญาของเราใช่ไหม? ไม่ใช่เดินแบบหมา หมามันวิ่งไปวิ่งมา วิ่งไปวิ่งมา มันดีกว่าเราอีก มันวิ่งไกลกว่าเราด้วย แล้วเราได้อะไรขึ้นมา นี่เวลาใช้ปัญญาๆ ปัญญาอันจอมอยู่นั้น นอนจอมอยู่ในใจของตัวใจ เวลาทำความสงบของใจก็ทำไม่ได้ เวลาทำใจสงบของตัวนะมันต้องปรับพื้นที่ก่อน สมถกรรมฐาน ต้องทำความสงบของใจ ถ้าใจมันสงบแล้วมีหลักมีเกณฑ์ขึ้นมาะมันจะเป็นโลกุตตรธรรม โลกุตตรปัญญาไง

ปัญญาที่จะฆ่ากิเลส โลกไม่เคยเห็น โลกนี้ไม่มี โลกนี้มีแต่โลกียปัญญา ปัญญาเกิดจากกิเลส เกิดจากทิฐิมานะของตัว ใครรู้มาก ใครเห็นมากก็เกิดจากทิฐิอันนั้น ทิฐิมันขึ้นมา ทิฐิมันขึ้นมา เห็นไหม นี่สัมมาทิฐิ มิจฉาทิฐิ ถ้ามีอวิชชาอยู่มันจะเป็นสัมมาได้ไหม? มารมันจะปล่อยให้ใจดวงนี้หลุดพ้นจากการครอบงำของมันไหม? เราเป็นเจ้าของ เราเป็นเจ้านาย เราเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ เราจะปล่อยให้ของนี้หลุดจากมือเราไปไหม?

ในเมื่อมาร นี่จิตที่มันจับบนหัวใจมันครอบงำอยู่ แล้วมันบอกว่าเราตริภคินะ เราจะปฏิบัติธรรมแล้วจะพ้นจากทุกข์ไป มันยอมไหม? มันจะปล่อยให้เราไปได้ไหม? นี่โลกียปัญญา ถ้าโลกุตตรปัญญาล่ะ? จิตมันสงบเข้ามานี่มารมันเปลอ เพราะมารมันเปลอจิตมันถึงสงบ พอมารมันเปลอ แต่สติไม่เปลอนะ สติ คำบริกรรม ธรรมะไม่เปลอ แต่มารมันเปลอ กิเลสมันครอบงำที่ใจอยู่ เราพุทโธ พุทโธ พุทโธ นี่ตั้งใจมาอยู่ที่คำบริกรรม ปัญญาอบรมสมาธิจนจิตมันสงบพร้อมเย็นเข้ามา

ถ้าจิตสงบพร้อมเย็นเพราะมารมันเปลอ ถ้ามารไม่เปลอนะมันเร้าร้อน เวลาจับบนหัวแล้วมันรคนะ แล้วมันเหม็นนะ แล้วมันให้สิ่งที่มันเป็นมูลอยู่บนหัวมันมีความหนักหน่วงของมัน เวลากิเลสมันคิด มันฟุ้ง มันชาน มันตริกของมัน นั่นแหละมารมันแสดงตัวของมัน เวลาพุทโธ พุทโธ พุทโธ เปลี่ยนมาจนมันสงบได้ สิ่งนั้นมันจะหายไปจากหัวใจ หายไปเพราะอะไร? หายไปเพราะเรามีสติปัญญาของเรา

ถ้ามันหายไป เห็นไหม นี่มันสงบพร้อมเย็นเข้ามาเพราะมารมันเปลอ พอมารมันเปลอแล้วเวลาเราน้อมไปสู่กาย เวทนา จิต ธรรม เพราะมารมันเปลอ มันไม่ใช่โลกียะ ไม่ใช่ความคิดโดยกิเลส มันเป็นความคิดโดยธรรม เพราะมารมันเปลอเราถึงได้ตริภคินในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดขึ้นมาจากหัวใจของเรา เป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันตทิฐิโก แล้วมันพิจารณาของมัน แก้วใจของมัน เวลามันเห็นจริงของมันนะ มัน

ผงะหมดเลย ถ้ามันผงะ เอ้อะ เอ้อะ นั่นละภาวนามยปัญญา นั่นละปัญญาในพุทธศาสนา ไม่ใช่ ปัญญาจำอย่างที่ว่าพุทธศาสนาสอนอย่างนั้น โอ๊ย นกแก้ว นกขุนทอง

นกแก้วมันดีกว่าเราอีก มันพูดแล้วมันไม่มีเล่ห์เหลี่ยมด้วย มันพูดตามที่มันรู้ ใ้ฉันศึกษา ธรรมของพระพุทธเจ้ามาแล้วตะแบง ฉันรู้ ฉันรู้ ไม่มี สักแต่ว่า ไม่เป็นทุกข์หรือ ตะแบง เวลา ทุกข์ขึ้นมาจะเกือบตาย ถ้าความจริงขึ้นมาะ นี่เวลาประพฤติกปฏิบัติขึ้นมาให้เป็นความจริงของเราขึ้นมา ขึ้นบนหัวตัวเรา ขึ้นบนหัวใจของเราเราต้องหาที่นี้ ขึ้นบนหัวของคนอื่นนะ ความหมั่น ความหนักหน่วงของใจดวงอื่นเขาก็ทุกข์ของเขา เกิดมาเป็นญาติกันโดยธรรม ทุกคนเกิดมา มีปากมีท้อง มีการแสวงหาต้องอยู่ด้วยกัน เราเป็นญาติกันโดยธรรม ให้เห็นอกเห็นใจกัน แต่เวลา เราประพฤติกปฏิบัติกับจิตใจของเราต้องจริงจังกับมัน

เราต้องจริงจังกับตัวเอง จริงจังกับตัวเอง จริงจังกับหัวใจเราเอง นี่ต่างหากจะเป็น ประโยชน์กับเรา แต่หมู่คณะ เพื่อนฝูง สังคมอยู่ด้วยกัน เราต้องมีความเมตตาเขา เขาก็ทุกข์ เราก็ทุกข์ เห็นไหม เราเป็นญาติกันโดยธรรม เราเกิดมาเป็นสัตว์ร่วมโลก แต่เวลาจะพ้นจากกิเลสเรา ต้องพ้นจากหัวใจของเรา เราจะเข้มแข็งของเรา เราจะปฏิบัติของเรา เพื่อจะพ้นจากทุกข์ในหัวใจของเรา เอวัง